

все новые ответы, решения, пути и подходы и, обучая других, не переставать учиться самим.

Литература:

1. Гусев Д. А. Мировоззренческая ориентация преподавателя социально-гуманитарных дисциплин в образовательном процессе / Д. А. Гусев // Образовательные ресурсы и технологии. – 2014. – № 4 (7). – С. 62-69.

2. Гусев Д. А. Любители мудрости. Что должен знать современный человек об истории философской мысли / Д. А. Гусев. – М., 2008.

3. Корень Р. В. Трехединые системы как метаязык картины мира / Р. В. Корень // Философская мысль. – 2013. – № 8. – С. 70-116. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.enotabene.ru/fr/article_722.htm //.

4. Рыбакова Н. А. Мотивационные источники самоактуализации педагога в профессиональной деятельности / Н. А. Рыбакова // Современное образование. – 2015. – № 1. – С. 69-99.

5. Федеральные государственные образовательные стандарты высшего профессионального образования по направлениям подготовки бакалавриата. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.osu.ru/docs/fgos/vo/bak_47.03.

СУЧАСНИЙ СТАН ПОЛІТИЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УКРАЇНІ

Світлана Садова

викладач

кафедри української і всесвітньої історії та культури

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

(Україна)

Спілкування, як основа передачі досвіду із покоління в покоління, протягом усієї історії людства відіграло важливу роль. Кінець ХХ –

початок XXI століття приніс із собою нову хвилю комунікативних технологій, які стали невід'ємною частиною життя кожної людини. Метою даного дослідження є аналіз комунікативних процесів в політиці, відстеження ефективного зв'язку між владними структурами, громадськими організаціями, і громадянами з приводу актуальних проблем політичного і соціально-економічного життя, який забезпечується політичною комунікацією.

Актуальність дослідження політичної комунікації для України зумовлена високим ступенем недовіри громадян до чинної влади через непрозорість дій останньої, значним рівнем напруги в сфері соціальної політики, а також надмірною маніпульованістю та монополізацією більшості засобів масової інформації.

В аналітичній доповіді Національного інституту стратегічних досліджень «Інституційне забезпечення державної комунікативної політики: досвід країн Європи» від 2014 року викладено аналіз комунікативної взаємодії органів державної влади, місцевого самоврядування, ЗМІ та громадськості. А саме, йдеться про: «відсутні загальні стандарти інформаційного обміну між владою та громадськістю. Досі не визначеними залишаються механізми здійснення громадського контролю за діяльністю органів влади та організації процесу роз'яснювальної роботи» [1]. Питання політичної комунікації частково регулюється Законами України «Про інформацію», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», «Про звернення громадян», «Про місцеве самоврядування в Україні» [2]. Проте аналіз зазначених законів свідчить, що питання налагодження комунікації між органами державної влади, органами

місцевого самоврядування і громадськістю не відповідає рівню розвитку українського суспільства та світовим тенденціям [2].

Сучасна політична комунікація інтегрує формальні та неформальні, горизонтальні та вертикальні, вербальні та візуальні, усні та електронні, демократичні та авторитарні, маркетингові та не маркетингові засоби взаємодії політичних акторів, регулює потік політичної інформації та надає найбільш ефективні та адекватні засоби досягнення політико-комунікативних цілей, які сприяють досягненню стійкості політичної системи. Режим інформаційного монологу, в якому працюють традиційні форми політичної комунікації, є одностороннім зв'язком, який, вичерпавши свої можливості, потребує переходу до наступного етапу – електронним засобам політичної комунікації. Переважна більшість органів виконавчої влади не використовують Інтернет для інтерактивної взаємодії із громадянами й організаціями. Як правило, на сайтах всіх державних установ наявна електронна адреса для зворотного зв'язку, однак можливість поставити запитання в режимі он-лайн доступна далеко не скрізь. Звичайно, на сайтах є адреси громадських приймалень високих посадових осіб, але можливість спілкування з ними в режимі реального часу не передбачена [4, с. 65].

Аналізуючи можливості використання інноваційних медіа-технологій у процесі взаємодії держави та громадськості, приходимо до висновку, що потрібні додаткові заходи щодо використання технологій в Україні, а саме:

- ✓ вдосконалення законодавчої бази;
- ✓ організація обміну інформацією і накопиченим досвідом на міжвідомчому й міжрегіональному рівнях;
- ✓ інформування різних категорій користувачів – громадян, громадських організацій, бізнес, адміністративні структури про їх

право на інформацію, а також про їх можливу й необхідну участь у тій або іншій ініціативі;

- ✓ впровадження нових моделей державного партнерства й здійснення демонстраційних проектів, що дозволяють поширити технології, які підтримують нові інформаційні послуги [3, с. 17].

Отже, застосування сучасних комунікативних технологій надасть владі більших можливостей, які змінять не тільки характер політичної комунікації, але й дозволять перейти від односпрямованого інформаційного потоку до діалогічного взаємозв'язку, що дозволить відновити довіру і зробить дії влади більш прозорими, прогнозованими та зрозумілими для громадськості. Це також надасть можливість підвищити якість і доступність надання адміністративних послуг в роботі органів місцевого самоврядування, дозволить вчасно усувати недоліки в роботі і нівелює корупційні ризики.

Література:

1. Інституційне забезпечення державної комунікативної політики: досвід країн Європи : аналіт. доп. – К. : НІСД, 2014. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.niss.gov.ua/public/File/2014_nauk_an_rozrobku/comunicat_depart.pdf

2. Концепція проекту Закону України «Про основні засади державної комунікативної політики» № 85-00-р — редакція від 13.01.2010.- [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=243246389>

3. Недбай В. В. Інноваційні медіа-технології в системі політичних комунікацій [Текст] : автореф. дис. д-ра політ. наук : 23.00.02 / Недбай В'ячеслав Вікторович ; Нац. ун-т «Одес. юрид. акад.». – Одеса, 2012. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/1702/%D0%9D%D0%B5%D>

0%B4%D0%B1%D0%B0%D0%B9%20%D0%92.%20%D0%92..pdf?sequence=1&isAllowed=y

4. Розвиток громадянського суспільства України в умовах внутрішніх і зовнішніх викликів / В. М. Яблонський, О. М. Балакірева, Т. В. Бельська [та ін.]; за ред. О. А. Корнієвського. – К. : НІСД, 2016. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/gromadyanske_suspilstvo-3eeda.pdf

«СУХИЙ ЗАКОН» В БЕССАРАБІЇ ЧАСІВ ТИМЧАСОВОГО УРЯДУ

Іван Татаринов

*кандидат історичних наук, викладач
кафедри української і всесвітньої історії та культури
Ізмаїльський державний гуманітарний університет
(Україна)*

На початку ХХ ст. антиалкогольні заходи та боротьба з пияцтвом стали достатньо розповсюдженим явищем в країнах Європи. Урядові постанови, а також представники духовенства і громадських організацій закликали населення до тверезого образу життя та повній або частковій відмові від алкоголю. Створювались «товариства тверезості», а на великі свята проводились антиалкогольні акції.

Така тенденція у великій мірі торкнулася Росії. Першими кроками по запровадженню «сухого закону» були закриття питних закладів під час призову новобранців у збройні сили, військових маневрів, хресних ходів, значних загальнодержавних свят, мобілізацій періоду російсько-японської війни (1904-1905 рр.). Можливість таких дій була передбачена циркулярами Головного управління неокладних зборів та казенного продажу питва від 8 липня 1898 р., а також наказами міністра внутрішніх справ від 6 серпня 1903 р. [4, с. 80]. Пізніше, з початком Першої світової війни, антиалкогольні заходи ставали все жорсткішими та